

Adını Unutan Kadın 9

– KOCAMANOĞLU · 12 Ekim 2025

...

İçine çekip sakladığı hüznle parıldayan etli dudakları, bazen gülebildiği ama çoğunlukla suskun kaldığı hayatın aynasıydı.

Yüzündeki çizgiler, yılların acılarını ve yorgunluğunu taşıyordu. Her çizgi, yaşanmış bir hikâye, bastırılmış bir anıydı. Ama bu dış görünüşün ardında, hassas, kırılgan ama aynı zamanda dimdik ayakta durmayı başaran güçlü bir ruh vardı.

Doktorun “göğüs kanseri” dediği anda, Vedia'nın bedeninde zaman yavaşladı. Kalbi, göğsünde sanki bir ağırlık taşıyormuş gibi zor atıyordu. Solukları düzensizleşti, elleri istemsizce titredi. Fiziksel olarak kırılgan görüne de içinde fırtınalar kopuyordu.

Psikolojisi ise bir labirent gibiydi; korku, inkâr, öfke ve çaresizlik arasında gidip gelen bir ruh haliydi.

“Neden ben?” diye sordu kendine, gözyaşları yanaklarından sessizce süzülürken. Gözyaşları bir kaplıca suyu kadar yakıcı derecede sıcaktı. Kendisini bir anda hem bedeninde hem ruhunda tutsak hissediyordu. Ama bütün bu karmaşanın içinde, bilinçaltında küçük bir ses fısıldıyordu.

“Diren, Vedia... Yaşamın seni bırakmadı, sen de bırakma...”

Vedia, derin bir nefes alıp gözlerini kapattı.

İçinde fırtınalar koparken, dışarıdaki hastane koridorundan gelen ayak sesleri ve uzaklardan yankılanan tıbbi cihazların hafif uğultusu arasında kendini bulmaya çalışıyordu. Zihninde geçmişten kesitler belirmeye başladı. Babaannesinin eski evindeki o soğuk kış geceleri, yalnızlığı, hayatının kırık dökük parçaları... Ama şimdi, burada, bambaşka bir mücadeleye hazırlanıyordu. Sürekli bir eksiklik duygusu,

uysal bir diş acısı gibi sürekli kendini hatırlatıp duruyordu. Bıktırıcı bir panik, bastırmayı başaramadığı bir soluk gibi göğsünü zorluyordu.

Kemoterapinin ağır yükü bedenini sarsacak, ruhunu daha da zorlayacaktı. Her seans hem vücuduna hem de ruhuna saplanan görünmez bir bıçak gibi olacaktı. Ama Vedia, yaşayacağı tüm bu acılara rağmen, içinde kaybetmek istemediği o ince umut ipiyle hayata tutunmaya çalışıyordu.

“Yaşamak, bazen dayanmak demek,” diye düşündü kendi kendine, “ve ben hâlâ buradayım.”

Yorgunluğun içinde gizlenen o inatçı direniş, Vedia’yı ayakta tutuyordu. Çünkü biliyordu ki, hayatın kendisine sunduğu bu son sınavı da geçmek zorundaydı. Yaşadığı ve yaşayacağı hayatın başka bir provası yoktu.

Hastanenin soğuk duvarları arasında yalnızlığın yanı sıra başka bir yük daha vardı Vedia’nın omuzlarında: maddi çaresizlik.

Polonya’nın yabancı bir köşesinde, sosyal güvencesi olmayan, imkanları kısıtlı bir kadın olarak tedavisine devam edebilmek için her gün ayrı bir mücadele gerekecekti. Bürokrasi, hasta odalarının beyaz steril sessizliği kadar soğuktu. Uzun kuyruklar, karmaşık evraklar, yetersiz dil desteği ve sınırlandırılmış kaynaklar... Her adımda sistemin acımasızlığıyla yüzleşiyordu.

Hemşire Lena, Vedia’nın endişesini fark etmişti. Sessizce, “Sigortanızın olmaması işleri zorlaştırıyor,” dedi bir gün, “Ama elimizden geleni yapacağız.”

Vedia ise, her umut kırıntısını sıkıca tutmaya çalışarak cevapladı.

“Biliyorum... Ama bazen umut bile yeterli olmuyor.”

...

Devamı var

...

Ga-310725